

Mahkeme kapısında çalışan vekillerin varlığına İbn Hacer'in bir kaydında da rastlanmaktadır (Tyan, s. 273). XII ve XIV. asırlarda verilmiş olan kadı beratlarında kadıların vekillere karşı takınacakları tavlara dair ibareler bulunmaktadır. Bu ibarelerde mahkemeyi yanıltmaya çalışan vekillere karşı kadılar uyarılmaktadır (Kalkaşendî, XI, 197, 413; XII, 52; Tyan, s. 272). Müftülerin vekillere fetva verirken onların hakkı saptırmalarına karşı dikkatli olmalarına dair ikazlara da kaynaklarda rastlanmaktadır (Tyan, s. 273). Şeyzerî de *hisbe** teşkilâtına dair eserinde, adaletin tevzii konusunda vekillerin oynadığı rollerden olumsuz bir şekilde bahsetmektedir (*Nihâyetü'r-rütbe*, s. 115). Bütün bunlar bugün avukatların gördüğü vazifelerin önemli bir kısmını yapmış olan vekillerin İslâm adliye teşkilâtları tarihinde mevcut olduğunu ortaya koymaktadır. Yalnız bu vekiller Batı'daki avukatlar kadar teşkilâtlanmış değillerdi. Meselâ baro teşkilâtları olmadığı gibi özel büroları da yoktu; müvekkilleriyle daha çok mahkeme kapısında buluşmakta ve anlaşılmaktaydılar. Ayrıca hukukçu olmaları veya belli bir belgeye sahip bulunmaları şartı da yoktu. Bununla beraber dava sahipleri çok defa hukuk kültürü olan kimseleri vekil olarak seçmeye itina göstermekteydiler.

İslâm hukukunda, ceza davalarının bir kısmı hariç (meselâ *hudûd**), her çeşit dava için vekil tayin edilebileceği kabul edilmiştir. Hukuk davalarında müvekkilin mahkemede hazır bulunması şart olmadığı halde ceza davalarında vekille birlikte onun da hazır bulunması şarttır. Müşteri ile vekil arasındaki ilişkinin umumi vekâlet münasebetleri çerçevesinde mütalaa edilebilir. Genel kural bu olmakla birlikte mahkemedeki vekâlet (hususete vekâlet), belirli yönleriyle özellik arz etmektedir. Ebû Hanîfe'ye göre ihtiyar, hasta ve yolcular müstesna diğer şahısların tayin edecekleri vekillerin kabulü hasmın rızasına bağlıdır. Çünkü ihtiyar, hasta ve yolcunun mahkemede hazır bulunmasını şart koştukları onları güç durumda bırakır. Bu ise, "Allah size dinde bir zorluk kılmadı" (el-Hac 22/78) âyetiyle bağdaşmaz. Diğer şahısların vekil tayinlerinin hasmın rızasına bağlanması, bu konuda vekil tayininin ortak bir hak sayılmasından ileri gelmektedir. Zira insanlar diğer konularda olduğu gibi haklarını savunma konusunda da farklı kabiliyetlere sahiptir. Hz. Peygamber, anlaşmazlıklarını kendisine ge-

tirenleri kabiliyet ve ustalıklarını kullanarak haksızlığa yol açmaktan menetmiştir (bk. Müslim, "Akzıye", 4, 5, 6). Böyle bir durumda karşı tarafın zarar görmemesi için mahkemede vekil tayin etme hususu hasmın rızasına bağlanmıştır. Ebû Yûsuf, Muhammed ve Şâfiî ise vekâletin kabulü için hasmın rızasını şart koştukları. Çünkü bunlara göre vekil tayin etme yalnız müvekkile ait bir haktır, başkasını ilgilendirmez. Müvekkil bu hakkını her konuda olduğu gibi davada vekâlet hususunda da karşı tarafın rızasını almadan kullanabilir. *Mecelle* de bu görüşü kabul etmiştir (md. 1516). Sonraki devir hukukcuları içerisinde vekâletin geçerliliğini hâkimin kabulüne bağlayanlar da vardır.

Aynı dava için birden fazla kişiye vekâlet verilebilir. Vekâletin hangi konuları içine aldığı ve vekilin yetkileri açıkça ifade edilmelidir. Aksi belirtilmemişse vekilin mahkemede müvekkili aleyhindeki ikrarı geçerlidir. Ne var ki müvekkil vekilini aleyhte ikrardan menedebilir (*Mecelle*, md. 1517, 1518).

Vekâletin mahkemede şahitlerle veya şartlarını haiz yazılı bir belge ile ispat edilmesi gerekir. Vekâlet, feshi kabil (gayri-lâzım) bir akiddir; vekil dilediği zaman istifa edebileceği gibi müvekkil de onu azledebilir. Yalnız bu istifa veya azil sebebiyle üçüncü şahıslar zarar görmemiş olmalıdır. Böyle bir zarar söz konusu olduğunda azil veya istifa geçerli sayılmaz (*Mecelle*, md. 1521, 1522). Vekilin müvekkil tarafından azledilmesi durumunda bu azil ancak vekile bildirildiği andan itibaren geçerlidir.

Müvekkille vekil arasındaki vekâlet ilişkisinin geçerli olabilmesi için her ikisinin de kendileri için gerekli ehliyet şartlarını haiz olmaları gerekir (geniş bilgi için bk. VEKÂLET).

Vekâlet karşılığında ücret istenebilir. Vekil, belirtilmişse bu ücreti, değilse rahiç ücreti (ecr-i misil) talep eder.

Vekâletin meşrû kabul edilmesinin sebebi, kişilerin bu müesseseye duydukları ihtiyacı gidermek ve gerçeğin ortaya çıkmasına yardımcı olmaktır. Haklı olmadığı halde kişiyi haklı çıkaran veya kişiye haktan fazlasını kazandıran bir vekâlet uygulaması İslâm hukuku bakımından meşrû değildir. Bir hadiste, "Bana ihtilâflarınızı getiriyorsunuz. Muhtemeldir ki bir kısmınız diğerine göre delillerini daha güzel ortaya koyabilir ve ben dinlediğime göre onun lehinde hük-

mederim. Bu şekilde kime kardeşinin bir parça hakkını alıp vermişsem almasın, zira ona ateşten bir parçayı vermişimdir" (Müslim, "Akzıye", 4; Tirmizî, "Ahkâm", 2; Nesâî, "Âdâbü'l-kuḍât", 13) buyrulmaktadır. Buradaki ikaz sadece davacı ve davalıyı değil onların vekillerini de ilgilendirmektedir. Bu bakımdan haksız bir davayı savunmak haram olduğu gibi bunun için avukat tutmak da haramdır.

BİBLİYOGRAFYA :

Müslim, "Akzıye", 4-6; Tirmizî, "Ahkâm", 2; Nesâî, "Âdâbü'l-kuḍât", 13; Beyhakî, *es-Süne-nü'l-kubrâ*, VI, 81; Vekî, *Aḥbârü'l-kuḍât* (nşr. Abdülazîz el-Merâgî), Kahire 1947-50, II, 112; Serahsî, *el-Mebsûṭ*, XVI, 86; XIX, 2-16; Kâsânî, *Bedâ'î*, VI, 21-37; Şeyzerî, *Nihâyetü'r-rütbe ft talebi'l-hisbe*, Kahire 1946, s. 115; İbn Kudâme, *el-Muğnî*, Kahire, ts., V, 87-148; Nüveyrî, *Nihâyetü'l-ereb*, Kahire 1923-85, IX, 135-136; İbn Ferhûn, *Tebsirâtü'l-hükkâm*, Kahire 1301-1302, I, 38, 124-125; Kalkaşendî, *Şubḥu'l-a'sâ*, XI, 197, 413; XII, 52; Abdülhay el-Kettânî, *et-Te-râtibü'l-idâriyye*, I, 279; Aynî, *el-Binâye*, Beyrut 1400-1401/1980-81, VII, 269-273; İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-kadîr*, Kahire 1389/1970, VII, 499-515; *Mecelle*, md. 1516-1518, 1521, 1522; Sabri Şakir Ansay, *Hukuk Tarihinde İslam Hukuku*, Ankara 1958, s. 299; E. Tyan, *L'Histoire de l'organisation judiciaire en pays d'Islam*, Leiden 1960, s. 262-273; Coşkun Üçok, "Savcılıkların Avrupa Hukukunda Gelişmesi ve Türkiye'de Kuruluşu", *Sabri Şakir Ansay'ın Hatırasına Armağan*, Ankara 1964, s. 86; Bilmen, *Kamus*, VI, 319-320, 346-347, 368; H. F. Amedroz, "The Mazâlim Jurisdiction in the Ahkam Sultaniyya of Mawardi", *JRAS* (1911), s. 668; V. E. Pröbster, "Die Anwaltschaft im islamischen Recht", *Islamica*, V, Leipzig 1932, s. 545-555.

FAHRETTİN ATAR

AVUSTRALYA

Okyanusya kıtasında anakarayı oluşturan ada ve üzerinde yer alan ülke.

I. FİZİKİ ve BEŞERİ COĞRAFYA

II. TARİH

III. ÜLKEDE İSLÂMİYET

Tamamı güney yarım küresinde bulunan Avustralya, güneydoğu ucundaki Tasmanya adasıyla birlikte 10° - 43° güney enlemleri (York Burnu-Tasmanya'nın güneyi) ve 113°-153° doğu boylamları (Steep Point Burnu-Byron Burnu) arasında uzanır. Yaklaşık rakamlarla kuzey-güney doğrultusunda 3900 km. ve doğu-batı doğrultusunda 4500 km. boyutlarında olup bu ölçüsüyle dünyanın en büyük adası veya beşinci bağımsız kara parçası durumundadır.

Resmî adı Avustralya Uluslar Topluluğu (Commonwealth of Australia) olan ülke Yeni Güney Galler, Victoria, Queensland, Batı Avustralya, Güney Avustralya ve Tasmania eyaletlerinden meydana gelen altı üyeli federal bir devlettir. Ayrıca federal bir bölge olan Canberra ile federal hükümetin yönettiği Kuzey Toprakları da (Northern Territory) diğer iki özerk bölgesini oluşturur. Toprak genişliği itibarıyla dünyanın altıncı devletidir; yüzölçümü 7.682.000 km² (Okyanusya yüzölçümünün % 86'sı), nüfusu 15.758.400 (1985), başşehri Canberra (273.600) ve en önemli şehirleri Sidney (3.391.600), Melbourne (2.916.600), Brisbane (1.157.200), Perth (1.001.000), Adelaide (987.100) ile Newcastle'dır (423.300). İngiliz Uluslar Topluluğu'na dahil olup çift meclisli bir parlamentoya sahiptir; devlet başkanlığı makamında İngiltere kralını temsil eden bir genel vali bulunur.

I. FİZİKİ VE BEŞERİ COĞRAFYA

1. **Yüzey Şekilleri.** Avustralya'da engelbeli arazi oldukça azdır ve ortalama yükseklik 200 metreyi geçmez. Karanın temelini eski bir kütle olan Avustralya kalkanı oluşturur. Yüzey şekilleri nisbeten sadedir; doğuda dağlar, batıda yaylalar, orta kesimde ise havzalar, çöller ve ovalar yer alır. Kuzeyde York yarımadasından güneydoğuda Tasmania adasına kadar ortalama yüksekliği 1500 m. olan Avustralya sıradağları uzanır. Bu sıradağların Büyük Okyanus'a bakan kıyı kesiminde, kısmen genişçe şerit halinde bir kıyı ovaları bulunmaktadır. Cordilera Australian veya Eastern Highlands adı verilen doğudaki yüksek kesim üzerinde önemli dağ dizilerinden Liverpool sıradağları ve Mavi (Karlı) dağlar ile Avustralya Alpleri yer alır; adanın en yüksek noktası bu bölgedeki Kosciusko dağıdır (2230 m.). Adanın kuzeydoğusundaki Mercan denizinde ise Büyük Mercan Seti denilen kıyıya paralel mercan kayaları bulunur.

Kuzeyde Karpentaria körfezinden güneyde Adelaide şehrinin güneyine kadar uzanan çanak biçimindeki büyük havzaya Büyük Avustralya havzası (Great Australian Basin) adı verilmektedir. Bu havzanın önemli gölleri Eyre, Torrens ve Gairdner'dir. Eyre gölüne birçok geçici ırmak ulaşır ki Diamantina bunların en uzununu ve en önemlisidir. Petrol ve gaz yataklarının yer aldığı, kum tepeleriyle kaplı Simpson çölü de 259.000 km² alanı ile havzanın en büyük çölüdür. Güneyde ise 2560 km. uzunluğa sahip Murray nehri ve kollarının suladığı Tersiyer devri tortulları ile

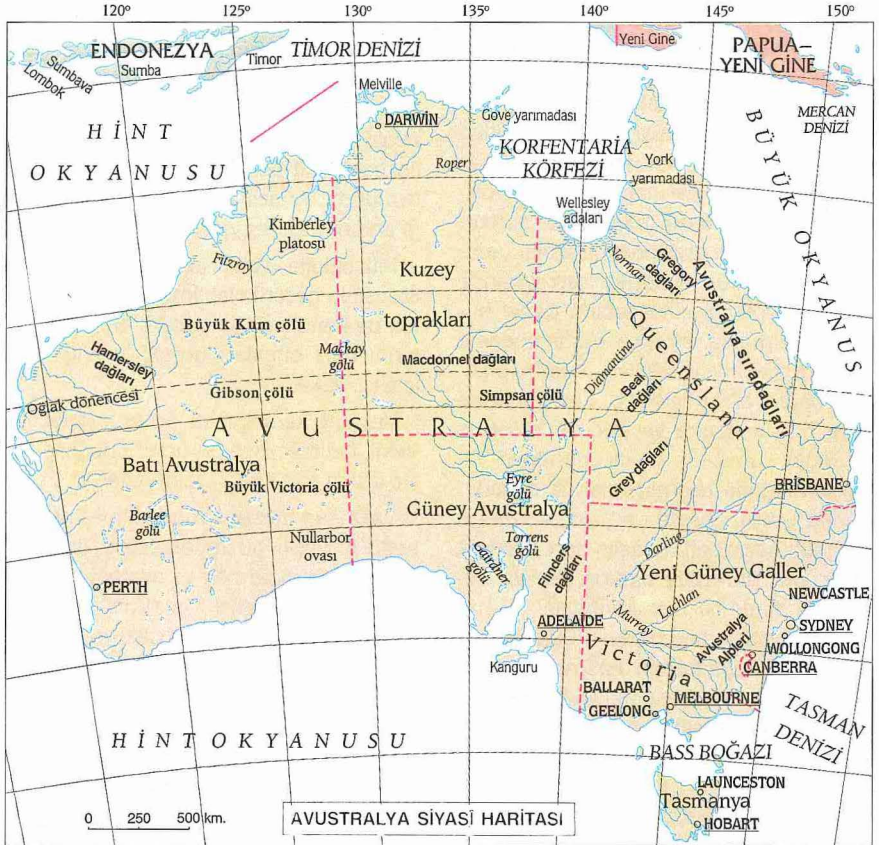
kaplı diğer bir havza yer alır. Büyük Avustralya havzasının hemen batısından başlayan platolar kesimi ortalama 200-600 m. yüksekliği olan genişçe bir bölgedir. Plato üzerindeki Musgrave, Macdonnel, Hamersley ve Stirling 1000 metreyi ancak aşan basık dağ sıralarıdır. Güneyde Nullarbor, güneybatıda Swanland ovaları yer alır. Kuzeydeki Arnhem arazisi denilen bölgeyle Kimberley platoları nisbeten silik bir topografyaya sahiptir. Büyük Kum, Gibson, Büyük Victoria ve Tanami ülkenin en büyük çöllerini oluşturmaktadır.

2. **İklim ve Bitki Örtüsü.** Avustralya'nın iklimi ve bitki örtüsü de yüzey şekilleri gibi birkaç bölgede incelenebilir. Merkezde deniz etkisinin içerilere girememesi sebebiyle az yağışlı kuru bir iklim hüküm sürer. Kuzey Toprakları tropikal iklim bölgesine dahil edilebilir. Burada sıcaklık oldukça yüksektir ve sıcak aylarda (özellikle aralık) yağmur çok fazladır; sıcaklığın azaldığı aylar ise çok kurak geçer. Güneydoğudaki orta iklim bölgesinde ılıman bir iklim göze çarpar; sıcaklıklar orta derecededir ve genellikle her mevsim, özellikle de kış aylarında yağmur yağar. Güneyde Adelaide ve güneybatıda Perth çevrelerinde Akdeniz

iklimi hüküm sürmekte olup yazlar sıcak ve kuru, kışlar ılık ve nemlidir.

Doğu kesimleri tropikal ağaçlarla asalak bitki ve sarmaşıklardan oluşan tropik yağmur ormanları, güneydoğu kıyıları okaliptüs ormanları, kuzey kıyıları da tropik ağaç ve mangrov ormanları ile kaplıdır. Merkezî kesimde savanlar, otlaklar ve bozkırlar bulunur; kumlu ve taşlı çöllerde ise dikenli çalılara rastlanır.

3. **Nüfus ve Etnik Durum.** Nüfus yoğunluğunun ancak 2/km² civarında olduğu Avustralya'da Avrupalılar'ın gelişinden önce sadece yerliler yaşamaktaydı. Eskiden 500 kadar kabileden meydana geldikleri ve sayılarının en fazla 300.000'e ulaştığı tahmin edilen bu yarı göçebe insanların mevcudu bugün 100.000 civarındadır. Avustralya'nın esas nüfus varlığını beyaz Anglosakson göçmenler oluşturur ve bunların da % 50'sini İngilizler, % 20'sini İrlandalılar, % 10'unu İskoçyalılar teşkil eder. Nüfusun % 20'si ise aralarında Türkiye, Yugoslavya, Arnavutluk Lübnan, Hollanda, Almanya ve Yunanistan'ın da bulunduğu dünyanın pek çok ülkesinden göç etmiş farklı etnik topluluklarla yerliler ve az sayıdaki Asyalı göçmenlerden meydana gelmektedir. Takip edilen beyaz avustralya politika-

sından dolayı XX. yüzyıla kadar değişik ırkların ülkeye göçünü kısıtlayan şartlar 1960'larda hafifletilmiş, 1973'te ise tamamen kaldırılmıştır. Nüfusun % 85.7'si şehirlerde yaşamakta, bunun da yarısından fazlası eyalet başşehirlerinde oturmaktadır. Yalnız Sydney, Melbourne, Brisbane, Perth ve Adelaide şehirlerinde yaşayanlar toplam ülke nüfusunun yarısını aşmaktadır.

4. Dil. Resmî dil İngilizce'dir. Bunun yanı sıra Anglosakson asıllı olmayan göçmenlerin konuştukları çeşitli azınlık dillerine de rastlanır. Avustralya yerlilerinin ise farklı bir sisteme sahip, her biri küçük topluluklar tarafından konuşulan, bazıları ortadan kalkmış çok sayıda dilleri vardır.

5. Din. Avustralya'da yaşayanların büyük çoğunluğunu % 75.8'lik bir oranla Hristiyanlar oluşturmaktadır; diğer dinlere mensup olanlar % 13.4, belirli bir dine mensup olmayanlar ise % 10.8 oranındadır. 1986 resmî sayım sonuçları müslüman nüfusu 97.741 olarak göstermekte ise de The Australian Federation of Islamic Councils'in (AFIC) kayıtlarına göre kitadaki müslüman nüfus 250.000 dolayındadır. Bu nüfusun hemen tamamına yakın kısmını Avustralya'ya başka kıtalardan göç etmiş yirmi üç ayrı etnik gruptan oluşan müslümanlar meydana getirmektedir. Bunlar arasında ilk sırayı Türkler'le (100.000) Lübnanlılar (85.000) almakta, onları Yugoslavlar, Malezyalılar ve Endonezyalılar takip etmektedir. Ülkede 150 kadar da Anglosakson asıllı Avustralyalı müslüman aile yaşamaktadır.

6. Ekonomi. Temelde bir tarım ve hayvancılık ülkesi olan Avustralya dünyanın en büyük koyun üreticisidir ve dünya yün ihtiyacının % 25'ini karşılar. Hayvancılığa bağlı olarak da yüksek miktarda et, süt ve bunların ürünleriyle deri üretimi gerçekleştirilir. Tarım alanlarının ülke büyüklüğüne oranla az olması sebebiyle tarım hayvancılıktan sonra gelir ve ürünlerin miktarı da kısıtlıdır. Ülkede buğday, arpa, yulaf, mısır, şeker kamışı, sebze, meyve ve üzüm yetiştirilir. Ayrıca balıkçılık da yapılır ve özellikle istakoz avlanır; kuzey sahillerinde inci avcılığı da yaygındır.

Yer altı kaynakları bakımından nisbeten zengin olan Avustralya'da başlıcalarını altın, kurşun, çinko, uranyum ve kömürün teşkil ettiği çeşitli madenlerle elmas ve özellikle dünyada birinci olduğu

opal çıkarılır. Boksit, bakır, demir ve petrol bulunursa da yetersizdir.

Avustralya sanayiinde ağırlık besin sektöründe olmakla beraber imalat sanayii de gelişmiştir ve bilhassa makine sanayii dalında otomobil, lokomotif, tarım makineleri ve benzerleri yapılmaktadır. Buna rağmen büyük miktarlarda maden, madenî eşya ve malzeme ithal edilir.

Ülkede ulaşım daha çok kara ve hava yoluyla yapılır. Demiryollarını her eyalet kendisi kurmuştur ve hatlar standart değildir. Demiryolları limanlara yapılan ticarî nakliyatta kullanılmakta ve ayrıca büyük limanlar arasında deniz taşımacılığı da yapılmaktadır.

II. TARİH

XIII. yüzyıldan beri Çinliler'in Avustralya hakkında bilgi sahibi oldukları, Malezyalılar'ın da kıtanın kuzey kıyılarını tanıdıkları bilinmektedir. Aynı şekilde Marco Polo'nun haber verdiği bir güney kıtasını gösteren ilk harita Avrupa'da XIII. yüzyıldan beri tanınmaktadır. Her ne kadar batı yarım küresinden Avustralya sahillerine ilk varanlar XVI. yüzyıl Portekiz gemicileri ise de ilk defa kıtayı bağımsız bir kara parçası halinde tarif edenler Hollandalılar olmuştur. 1642-1643 yıllarında, bugün adı Tasmanya adasında yaşamaya devam eden Hollandalı denizci Abel Tasman, ıssız ve düz olan Avustralya'nın batı ve kuzey kıyılarını dolaşmış bu kesime Yeni Hollanda adını vermiştir. 1801-1803 yılları arasında adanın kıyılarını dolaşan Matthew Flinders adındaki deniz subayı ise Latince "güney ülkesi" anlamına gelen "terra australis" sözünden Australia kelimesini türetti ve zamanla Yeni Hollanda'nın yerini bu isim aldı. Önceleri üzerinde İngiltere'ye bağlı ayrı ayrı devletler kurulan Avustralya'da, 1883 yılında toplanan Sydney Konferansı bir federal meclisin kurulmasını kararlaştırdı ve bu karar İngiltere'ye teklif edildi. 1885'te İngiltere parlamentosundan çıkarılan bir kanunla teklifin kabul edilmesi üzerine de meclis teşekkül etti. 1891 yılında bir anayasa yapıldı ve 1899'da referanduma sunuldu. İngiltere bu referandumun sonucunu 1901 yılında çıkardığı bir kanunla onayladı ve böylece bugünkü Avustralya devleti doğmuş oldu.

Eski kolonilerin birleşmesiyle oluşmuş bulunan Avustralya Uluslar Topluluğu federasyon şeklinde teşkilatlanmış bir devlet olup İngiliz ve Amerikan devlet sistemlerinin karışımından ibarettir.

1901'den bu yana yürürlükte olan anayasaya göre federasyonun başı İngiltere kralı veya kraliçesidir ve genel vali tarafından temsil edilmektedir. Bir parlamentonun monarşi rejimi olan ülkedeki yürütme gücü, federasyon düzeyinde genel valinin, eyaletlerde ise eyalet valilerinin elinde bulunmaktadır; ancak uygulamada asıl güç federal başbakan ile kabinededir. Yasama yetkisi, üyeleri genel oyla halk tarafından seçilen temsilciler meclisi ile senatodan oluşmuş parlamentonun elindedir. Eyaletlerde ise mahallî işlere bakan eyalet meclisleri bulunur.

Avustralya Uluslar Topluluğu'nun kurulmasından hemen sonra dışarıdan göçmenlerin gelişini yasaklayan bir kanun çıkarıldı (1902) ve bu kanun II. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar yürürlükte kaldı. Avustralya'da beyazların hâkimiyetinin devamını sağlamak amacıyla konan bu yasak özellikle Asya'dan gelecek olanlara uygulandı; Avrupa ülkelerinin pasaportunu taşıyanların ülkeye gelişleri ise devam etti. Avustralya I. Dünya Savaşı'nda İngiltere'nin safında savaşa girdi ve Yeni Zelandalı askerlerle beraber oluşturulan Australian and New Zealand Army Corps (ANZAC) birlikleri İngiltere'nin emrinde savaştı. Çanakkale Savaşı'nda, Filistin cephesinde ve diğer cephelerde Osmanlılar'a karşı savaşan ANZAC askerlerinin hâtralarını canlı tutmak amacıyla her yılın 25 Nisanı Avustralya'da ve Yeni Zelanda'da ANZAC günü olarak kutlanmaktadır. Ayrıca Çanakkale Boğazı'nda Küçük Anıburun ile Büyük Anıburun arasındaki koya da ANZAC koyu adı verilmiştir.

I. Dünya Savaşı yıllarında ve savaştan sonra yüksek gümrük duvarları ile korunmaya çalışılan Avustralya ekonomisi 1929'daki büyük ekonomik buhrandan olumsuz şekilde etkilendi; enflasyon, işsizlik vb. problemler yönetimi zor durumda bıraktı. II. Dünya Savaşı'nda İngiltere'nin yanında savaşa giren Avustralya, Japon tehlikesinden korunmak için savaş sırasında Amerika Birleşik Devletleri'yle iş birliği yaptı ve bu iş birliğini savaştan sonra da sürdürerek Amerika Birleşik Devletleri'nin Uzakdoğu'daki politikasına destek verdi; ayrıca bölgesel organizasyonlara girdi ve Vietnam Savaşı'nda Amerikan birliklerini desteklemek için bu ülkeye asker gönderdi.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra daha liberal bir politika takip etmeye başlayan Avustralya yönetimi, bir yandan yabancı

sermayenin ülkeye girişi için çeşitli kolaylıklar getirirken diğer yandan da yeniden göçmen kabul etmeye başladı. Bilhassa Avrupa'dan ve az da olsa Asya ülkelerinden çok sayıda göçmen geldi. 1970'ten itibaren Japonya ile iş birliğini geliştirirken Avrupa Topluluğu ülkelerine tarım ürünlerini daha kolay sokabilmek için gayretler gösterdi. Ülkeye gelen göçmenlerin artması üzerine 1967'de bu işle ilgili özel bir bakanlık kuruldu ve çeşitli ülkelerle göç anlaşmaları yapıldı. Bu tarihten itibaren imzalanan ikili anlaşmalar çerçevesinde Avustralya'ya göçmenlerin girişi daha düzenli ve planlı şekilde gerçekleşmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

P. Privat-Deschanel, "Océanie", *Géographie Universelle*, Paris 1930, X; Ali Tanoğlu, *Enerji Kaynakları*, İstanbul 1958, s. 100; *The Atlas of the Earth*, London 1971, s. 138-139; *The Times Atlas of the World*, London 1985, levha 2-14; A. E. McQueen, "Australia", *The Far East and Australasia* 1988, London 1987, s. 174-211; L. C. N. v.d.g., "Avustralia", *EBr*, II, 774-808; Sami Öngör, *Devletler ve Ülkeler Ansiklopedisi*, Ankara 1967, s. 14-16.

AHMET ERTEK

III. ÜLKEDE İSLÂMİYET

Avustralya'da yaşayan müslüman nüfusun kesin sayısı belli değildir. Resmî rakamlarla İslâmî teşkilâtların verdikleri rakamlar arasında büyük bir farklılık bulunmaktadır. Resmî sayım sonuçları ülkede 1971'de 22.311, 1976'da 45.206, 1981'de 76.792, 1986'da ise 97.741 müslüman bulunduğunu göstermekte, buna karşılıklı Avustralya İslâm Konseyleri Federasyonu'nun (The Australian Federation of Islamic Councils: AFIC) resmî yayın organı *Minaret*'in Kasım 1975 sayısı müslüman nüfusu 100.000, Yeni Güney Galler İslâm Konseyi (Islamic Council of New South Wales) 250.000 (1976), Melbourne'daki Preston Camii'nin imamlığı ise 125.000 olarak bildirmektedir. Diğer taraftan Avustralya İslâm Konseyleri Federasyonu'nun 1981'deki yıllık kongresinde sayının 216.400 olduğu açıklanmış, *Minaret*'in Ekim-Kasım 1982 sayısı ise bu rakamı 300.000 şeklinde vermiştir. Ayrıca M. Ali Kettânî Avustralya'daki müslüman nüfusun 1982'de 170.000 (Kettânî s. 215) ve *A Map of the Muslims in the World* da 221.000 olduğunu söylerken Türkiye Cumhuriyeti Melbourne Başkonsolosluğu Din Hizmetleri Ateşliği ise ülkede 1986 itibarıyla 251.000 müslüman nüfus bulunduğunu açıklamıştır. Bütün bu birbirinden farklı sayı-

lardan Avustralya'daki müslüman nüfusun 250 ile 300 bin arasında olduğu tahmin edilebilir. Avustralya'nın özellikle Yeni Güney Galler, Victoria, Batı Avustralya ve Güney Avustralya eyaletlerinin çeşitli şehirlerinde yaşayan müslümanların hemen hemen hepsi, ülkeye Asya, Avrupa ve Afrika'nın çeşitli ülkelerinden göçmen olarak gelenler ile bunların çocuklarıdır. Etnik bakımdan yirmi üç değişik gruba mensup olan müslüman nüfus içerisinde Türkler, Araplar, Pakistanlılar, Endonezyalılar, Yugoslavlar, Malaylar ve Arnavutlar önemli bir nisbete sahiptirler. İslâmiyet'i kabul etmiş Avustralyalıların sayısı (150 civarında aile) oldukça düşüktür.

Avustralya'ya müslümanların gelmeleri üç ayrı dönemde ele alınmakta olup ilki I. Dünya Savaşı'ndan önceki dönemi, ikincisi iki dünya savaşı arasında, üçüncüsü de II. Dünya Savaşı'ndan sonraki dönemi kapsamaktadır. Avustralya kıyalarına ilk gelen müslümanlar X. yüzyılda Arap tüccarları ve XVI. yüzyılda Endonezya adalarından geçen balıkçı ve seyahatler olmakla birlikte ülkeye yerleşen ilk müslümanlar 1860'lı yıllarda buraya gelen Afganistanlı deve sürücüleridir. Dışarıdan gelerek kıyı bölgelerine yerleşen Avrupalı sömürge yöneticileri, karanın iç bölgelerini keşfetmek, buralara seyahatler düzenlemek ve ülkeyi güneyden kuzeye boydan boya geçebilmek amacıyla develerden faydalanmayı düşünmüş ve bu sebeple ilk defa 1860 yılında Keşmirli Dost Muhammed ve iki arkadaşı ile yirmi dört deveyi ülkeye getirmişlerdir. Royal Society of Victoria şirketinin denetiminde Burke ve Wills şehirleri arasında seferlere başlayan Dost Muhammed Melindee'ye yerleşmiş, ancak birkaç yıl sonra ölmüştür. Ardından 1866 yılında yüz yirmi deve ile birlikte on iki Afganistanlı müslüman deve sürücüsü daha getirilmiş ve bunları her yıl yeni gelenler takip etmiştir. Böylece özellikle Avustralya'nın batı, güney ve iç bölgelerinde önceleri deve kervanlarında, daha sonra ise demiryolu inşaatı, telgraf hattı tesisi, madencilik, su kuyusu açma, keşif seyahatlerinde taşıyıcılık yapma, adanın üçra köşelerine erzak götürme gibi işlerde çalışan bir müslüman cemaati doğmuş oldu. Öte yandan aynı dönemde Endonezya'dan balıkçılık ve inci avcılığı amacıyla gelen müslüman Malaylar da ülkenin kuzeybatısı ile kuzey bölgelerinde Broome, Darwin ve Thursday adasına yerleşerek müslüman cemaatlerini oluşturdular ve böylece Af-

ganlılar ile Malaylar Avustralya'daki ilk İslâmî grupları teşkil ettiler. Deve sürücüsü olarak ülkeye gelen ve çeşitli işlerle uğraşan Afganlılar, bilhassa ülkenin iç bölgelerinde hayat şartlarının iyileştirilmesinde önemli rol oynamışlardır. Güneydeki Elizabeth Limanı yakınlarından içerideki maden alanlarına kadar uzanan kervan yolları ile doğuyu batıya bağlayan ve Alice şehri Perth'e birleştiren telgraf hattının inşasında çalışan müslümanlardan ülkelerine geri dönmeyenler, kimi yerli kadınlarla kimi de beyazlarla evlenerek çeşitli şehir ve kasabalara yerleşmişlerdir. Yol kenarlarında su ve kuyuların çevresine yerleşen Afganlı deve sürücülerini "Gan kasabası" (Ghan town) veya "Gan kampı" adı verilen yerleşim birimlerini kurarak buralarda tesis ettikleri ve sosyal hayatta önemli rol oynayan mescidler yoluyla İslâm'ın sesini etrafa duyurmuşlardır. Afganlılar'ı ve Malaylar'ı takip eden Hindistan, Çin ve diğer ülkelerden gelenlerle birlikte müslümanların sayısı XX. yüzyılın başında 6011'e ulaşmıştır. Aslında Avustralya yönetimiyle kilisenin müslümanların ülkeye gelmelerine karşı olmasına rağmen göçmen sayısı iş gücüne ihtiyaç bulunması sebebiyle artmıştır. 1902'de Avustralya'daki sömürge idaresinin Asyalılar'la koyu renkli insanların ülkeye gelişini yasaklayan bir kanunu yürürlüğe koyması üzerine Asya'dan bu ülkeye

Avustralya'nın en eski camisi olan Adelaide Camii - Adelaide

